This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

HD WIDENER
HW JQYB A

UIT DEN DOOL

door C. S. Adama van Scheltema

Digitized by Google

Neth
6119
4.21

HARVARD COLLEGE LIBRARY

FROM THE

Subscription Fund

BEGUN IN 1858

H. A. WAKKER
BOEKVERKOOPER
ROTTERDAM

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

UIT DEN DOOL.

Digitized by Google

Digitized by Google

UIT DEN DOOL.

DOOR C. S. ADAMA VAN SCHELTEMA.

BIJ J. A. FORTUIJN, KERKSTRAAT 34, AMSTERDAM. MCMI.

Digitized by Google

Math 6119.4.21

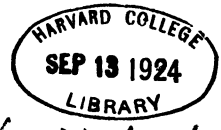

Subscription fund

Digitized by Google

Aan mijn Vriend

H. BOLKESTEIN.

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

Herfst in stad.

De wrakke tijd zakt uit zijn rotte voegen,
Zijn eigen kindren moete' als sloopers zwoegen, —
Waarvan ik droom, ligt nog zoo ver! — zoo ver!

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

DROOMEN.

1.

Ach! in den slaap zijt gij mij weer verschenen,
Rampzalig kind, dat in me onsterflijk leeft: —
Een fijne spot u om de lippen beefd',
Uw dierbaar hoofd leek mij door licht beschenen.

Als 'n ijle droom door 'n ganschen dag zich weeft,
Is nooit me uw zoet-gevreesde lach verdwenen, —
Zooals nog geur gedroogde bloemen leenen
Zijt ge in herdenkings weeke droom herleefd.

Ik mocht den krans niet kussen om uw slapen,
Die ik uw teedre ziel in droomen wond, — —
Maar o! als eens de Dood u ginds komt rapen,
Voor mij komt kussen op uw bleeken mond,
Gedenk dan kind — tot niet dan leed geschapen —
Dat eens één mensch in u zijn liefde vond!

April 1900.

Digitized by Google

II.

Een zoete droom brengt mij uw vreemd gelaat —
Arm zielslief kind — o! onontbeerlijkheid —
Gij wordt een bloem — 'n bleeke begeerlijkheid! —
Tot in den lichten dag uw beeld vergaat.

Zoo glanst de morgenster in heerlijkheid,
En smelt ze haar zilver in den dageraad,
Zoo sterft een bloem als de herrefstzon opgaat: —
De naakte dag vergeet haar deerlijkheid.

Kind! hoog staat daags de zon boven de klippen,
Hoog klimt mijn hart door stormen van den tijd:
Ik heb het vollek lief — ik kus de slippen
Van 't Muzenkleed — zijn strijd — haar heiligheid —
— — — — — — — — — — — —
Hoe fluistren dan des avonds soms mijn lippen
Om 'n heel klein beetje liefde en leelijkheid!

September 1900.

Digitized by Google

II.

KINDJE.

(Voor Lizelotte.)

Kindje! dat zacht met je vlasblonde popje
Speelt, je rein stemmetje kan nog niet schreien,
't Lacht nu en zingt in moederlijk verblijen
Teederlijk voor popje een liedje, — je kopje.

Wiegt als een bloemetje, dat bij het glijen,
's Avonds van de avondwind, 't zijige kopje
Deint, en vleiende van de zon nog 'n dropje
Krijgt van haar wijn, om welig te gedijen.

Kindje! nu wiegt het leven je in zijn
Breede armen, als een popje zoo zacht, je
Oogen zijn bloemen, — het daglicht dat lacht je
Moederlijk toe, — het sterke leven wacht je, — —

Mocht eenmaal, — o! kindje moge altijd mijn
Liefde als 'n krans muziek om je hoofdje zijn!

Digitized by Google

III.

SCHEMERING.

Het kille witte licht zeeg van de luchten
Door 't bleekgeworden loof der grijze stad,
De grauwe musschen speelde' heur laatste kluchten
In 't herfstig hof onder een duizlig blad;

En 't was of langs de grachten schimmen vluchtten,
Als streek de lucht haar zilvren rimpels glad,
Geen hart — geen huis — geen boom boog onder vruchten, —
Slechts 't zwijgzaam water droeg een gulden schat.

September heeft de zomerzon gebluscht,
Haar weelde is door ons leege hart gevaren, —
Ons liet ze haar staf en lichten levenslust:

Staat dan haar gloed niet wanklend na te staren,
Brandt in uw geest wat in uw weten rust
En werpt uw licht op harte' als herrefstblaren!

Digitized by Google

IV.

DROOMER.

Soms dwaalde ik door nevelige wijken
  Waar 'n herfststruik eenzaam in zijn vlammen stond
  Of nog de Zomer uit de asch haar glorie zond, —
'k Zag 't gierig volk langs gouden blaren strijken.

Dàn zat ik in den avond blij te kijken
  Hoe 'n kleine wolk zich 'n krans van bloemen wond,
  Violen in den donkren hemel vond, — —
Die, vol van wolve', een oorlog ging gelijken.

O! 't is of de onrust van dees slechte tijden
  Mij eenzaam laat in 'n eenzaam-brandend kleed —
    En over mij vlammen van droomen slaan!

'k Voel langs mijn hoofd de donkre vleugels glijden
  Der groote vogels van het menschenleed, —
    Ik die me in krans van rozen dacht te gaan!

Digitized by Google

V.

HERFSTAVOND.

Als 'k in den Herfst de bleeke dorre dagen
Zag zinken achter schemerende gevels,
En reeds de grachten in hun stille revels
Den avond droege' als donkre sarcophagen, —

Als door de broze onzichtelijke nevels
'k Mijn hart als 'n ster van liefde wilde dragen,
En dan, — alleen, wijl ik geen hart mocht vragen, —
Mijn liefde vloeide in 't volk, als wijn uit hevels, — —

O! was dat dan een ijdle en zotte schim
Waarnaar de stralen van mijn oogen zagen
Als eens naar wie nimmer van liefde wist?

Gleed naar die verre avondlijke kim
Het schijnsel van mijn hart, als naar een vagen
Een ongrijpbaren wuften najaarsmist?

Digitized by Google

VI.

HERFSTNACHT.

Langs wei en wilgen glee de vochte nacht,
Het deinzend witte kleed golfde en bezoomde
Het lage land, — boven den herfstdauw doomde
Het blinde oog der maan — zoo stil — zoo zacht.

De schim der stad ontvlood een matte klacht,
Ginder en verder stond een boom, en droomde
Eenzaam, — van mistig natte takken stroomde
Aldoor, aldoor een doode bladervracht.

Toen dacht ik aan ons werk, o kameraden!
Hoe nachten nog om onze schouders hangen,
Om zwakke lichtgestalten, zwaar beladen:

Wij schudden 't menschenlot, door vreugd bevangen, —
En slechts een dorre vloed van vale bladen
Ruischt in het meer van mateloos verlangen!

Digitized by Google

VII.

INTOCHT.

Toen werd die blauwe hemel al maar wijder,
Langs alle huizen lagen lichtfestoenen,
Van alle daken daverden klaroenen
En door de straten reed een gouden rijder;

De Zon toog vóór met koperen blazoenen,
Als stedemaagd, heraut en begeleider: —
Het was de bloode Herfst, de schoone strijder,
Zijn bloote beenen stake' in gele schoenen.

Zoo rijdt de vreugd mijn wijde poorten binnen,
Verguldt het woonhuis der gestorven jaren
En zet de vensters van mijn oogen open, —

Mijn vlugge voeten wille' een dans beginnen: — —
Mijn handen reiken aan de losse blaren,
Om mij zie ik bedrukte menschen loopen.

Digitized by Google

VIII.

SEPTEMBER.

September! laat uw open grijze vanen
  Door koele luchten, schoone straten, gaan —
  Het gave goud ligt op uw zegebaan,
Druipt van uw fijne wapperende manen;

  De pure honig laat ge in harten staan:
Gewasschen goud in gladgevlochten spanen, —
Uw adem is ons tot het lijf gegaan
  En blaast ons, jonge goôn, langs nieuwe banen.

Op kameraden! grijpt het najaarsooft,
  Laat wijn en wingerd om uw schansen glijden
En zet een krans op 't vastberaden hoofd, —

  Druk uw bewusten zin in 't jaargetijde,
Dat met zijn kloeke wind uw vlagge looft,
  Dat waait uw woord langs Holland's vlakke weiden!

Digitized by Google

IX.

OCHTEND.

De fonkelende dag rijst vroolijk uit de hoven
En door de luchten vaart een tintlend najaarslied,
De grijze hovenier glimlacht en zwijgt daarboven
Als hij zijn gelen tuin en schoone loovers ziet;

En dat gebogen blinde volk wil slechts gelooven
Aan 't klamme zure zweet, dat brood en leven biedt,
Het staat van wind en goud en zonnelicht bestoven,
Het werkt voor 'n grooten heer, — iets grooters kent het niet.

O! koom' die blijde dag, dat zich uw hoofden heffen
Als bloemen in het licht, het onverbleeklijke,
Dat het uw loutre ziel en leege oogen treffe, —

Koom' 't uur dat gij in rijen, onverbreeklijke,
De schoonheid van uw aarde en hemel gaat beseffen,
— — — — — — — — — — — — — — —
Kom over hen! O Schoonheid! onuitspreeklijke!

Digitized by Google

X.

PLICHT.

Zooals de dagen uit het Oosten rijzen, —
Na vaste vaart, die niemand kan beletten,
In 't weiflend West met goud geschreven wetten
Naar nieuwe dagen, nieuwe lichten wijzen;

Als door de nachten, tot ze in 't licht vergrijzen
De starre' hun spoor in zuivre spheeren zetten,
Die nooit een menschenadem kan besmetten,
Waar nooit een dwaalt op onbewuste wijze: —

Zoo weet ik dat dees wereld reeds de banen
Van elken mensch, van ellek wiss'lend wicht,
Tot ééne groote harmonie komt manen, —

Zoo wil ik dat ik zelf mijn uren richt
Als strakgetoomde will'ge onderdanen
Naar éénen vromen, onontkoombren plicht.

Digitized by Google

XI.

HERFSTREGEN.

De regen kust mijn vensters weer,
De donkre winden sollen
Het droeve liedje van weleer
Langs alle huizebollen;

Een dorre tak gaat heen en weer,
En van zijn blaren rollen
De natte tranen telkens neer, —
Altijd weer volgezwollen.

O! met de zon om 't hoofd gewonden,
Met geld en goed en zoet-gezind —
Wien heeft de Mei geen vreugd gezonden!

Maar in den Herfst, bij regenwind, —
Zeg heeft er één den moed gevonden — — —
Ach! 'k weet — ik ben een heel laf kind!

Digitized by Google

XII.

BEGEERTE.

Om 't witte water lagen roode vlekken,
  Gevlamde blaren van den eikeboom,
  Zij zonken in den eindeloozen droom
Waar geen gerucht hun weelde ooit zou wekken.

  Zoo zag ik kinderlippe' aan schotels room
En roode tulpen om besneeuwde plekken,
Zoo willen kusse' een bloode hals bedekken,
  Zoo draagt een gele wolk een gouden zoom; —

Zoo hangt mijn heete geest naar dieper weten
  En zoekt bij 't zinken van den avondschijn
De gave schakels van een gouden keten:

  Want élk ding draagt het eigen referein,
En elk ding is met menschengeest te meten, —
  En waarlijk-weten is gelukkig-zijn!

Digitized by Google

XIII.

ABEELEN.

Een Lente leefde in de zilvre' abeelen,
  Een Zomer spiegelde in het zwaatlend blad,
  Zij wiegde' in alle wind een zonneschat
En alle wind rukte aan de dunne stelen.

  Nu lispelt soms nog 't loof en buigt als bad
Het snikkend om het laatste spel te spelen,
En 't stille blad begint allengs te gelen, —
  Daar valt een doode vlinder in 't donker nat.

Glinstrende ziel! uw teere zilvren nerven
  Beven in 't windrig tij van 't late jaar,
Uw tintlend licht bloeit tusschen harde scherven;—

  Eens vlecht de Herfst u goud om 't zilver haar; —
Kind leer dan zwijgend als een blad te sterven:
  Voor lichte blaren is dit leven zwaar!

Digitized by Google

XIV.

DE MAAN-NACHT.

De gracelijke maan gespte 't satijnen
  Kleed en zijden weefsel uit al de dalen
  Der aarde saam tot 'n zilvren knoop van stralen
Waaruit haar klaar gelaat stil hing te schijnen. —

  Toen kwam een stoet van pelgrims aan, de schrale
Noord-wind dreef hen besneeuwd door de woestijnen
Der heemle', hun vilten pij aan flarde' in 't fijne
  Licht der maan, — — 'k dacht van waar, om wat te halen?

Wij zijn die pelgrims in de sneeuw der tijden,
Wij vragen niet van waar — noch uit welk lijden, —
  Wel weten wij waarnaar wij barvoets gaan;

En soms — soms dwaalt een heldere gedachte
Naar 't blijde kind van latere geslachten
  Als 't onze schimmen ziet bij lichte maan.

Digitized by Google

XV.

NAJAARSDROOM.

De Zomer is voorbij — voorbij!
Langs alle vensternissen
Staan madelieven rij — aan rij
In lange witte rissen.

Als 't avond is, te rust — te rust!
Dan klim ik op de daken,
De blanke maan, die kust — die kust
Margrieten tot ontwaken.

De bloemen groeien zacht — zoo zacht,
Die wind ik om mijn vingers,
Dan strooi ik door den nacht — den nacht
Die witte bloemenslingers.

En 's morgens vroeg, bij dag — bij dag
Dan zijn de menschen mooier,
Dan vragen zij: wie zag — wie zag
Dien zilvren sterrenstrooier? —

De dagen gaan voorbij — voorbij!
Ach ik kan in mijn leven
Den menschen zoo, bij tij — bij tij
Niet meer dan bloemen geven!

Digitized by Google

XVI.

LEEKEDICHT.

„Da die Götter menschlicher noch waren,
Waren Menschen göttlicher".

Ze temen van menschen en goden,
Van wijsheid en weten en Kant —
Niet-weten en de eeuwge geboden
Op het kleine menschenverstand;

De geest en de stof — kijk die dooden
En breken ze uit hun verband, —
Dan lachen ze witjes en bloode
En zakken als spoken in 't zand; — —

Wij! wij! zijn de menschen en goden op aarde,
Wij bouwen een wereld die geen storten doet,
O! droomers waakt op — gij valt onder den voet!

Wij slaan uit het levende licht onze zwaarden,
Wij weten en winnen een menschlijke waarde, —
Wij vechten voor goden van vleesch en van bloed!

Digitized by Google

XVII.

HEIMWEE.

Een jongetje liep er te fluiten,
Dat heeft me verdomd gegeneerd:
Ik kende juist bijna van buiten
Hoe 'n wijze over vreugd redeneert;

Ik had dat lawaaien en fluiten
Op die leeftijd al lang verleerd,
En nou — trommel ik op de ruiten
En vind ik de wereld verkeerd.

Ach! als 'k uit zoo'n heel wijs boekje
Opkijk in de zon en de wind
Naar 'n vogeltje in een klein hoekje, — —

Dan wilde ik — ik was zoo een kind,
Zoo 'n onnoozel nuchter broekje
Dat elk uur een nieuw wijsje vindt.

Digitized by Google

XVIII.

NA DE BUI.

De lucht is 'n beetje blauw,
Het water rimpelt even
Van de eerste winterkou,
Wat doode blaren bleven;

De zon gaat uit den rouw,
Komt bij de kabbels beven,
Mijn versche bruid, — o! nou,
Nou kom je bij me leven!

Diep in me breekt een oude snaar,
Een ander gaat het winnen, —

Wat klinkt die hel, wat klinkt die klaar,
Nou kijkt de zon naar binnen!

O! ik sta naakt in 't late jaar,
Nou gaat een vers beginnen!

Digitized by Google

XIX.

VERTELLING.

De zon, bove' in haar herfstornaat,
Bespeelde een lichte vedel,
Haar lied tintelde in heel de straat
Op elken menschenschedel.

Zij deed een wonderlijk verhaal,
Een prachtige vertelling, —
„Men" had het druk — — „een andermaal"! —
En 't kostte toch geen schelling!

Een mensch liep daar, met menschensmart,
Door al die gouden stralen, —
Die mensch speelde op zijn eigen hart
Juist eendere verhalen.

Die mensch zag toen die gouden zon
En liet zijn hart maar rusten:
Hij wist dat zij het beter kon
En ze alle smart wegkuste.

Toen zag die mensch naar alleman
En zag dat niemand hoorde, —
En 't kostte niets! — — wie hoorde dan
Naar z'n eigen dure woorden!

Digitized by Google

XX.

HERDENKING.

De blare' om onze voeten,
De regen om ons hoofd, —
De Herfst zag ons ontmoeten,
Die Herfst had veel beloofd, —
De blare' om onze voeten.

En 't liedje uit de boomen,
De bloemen van den grond
En al die zomerdroomen
Danste' in onz' harten rond, —
En 't liedje uit de boomen.

En wij vergaten 't leven,
De menschen om ons heen, —
Wij hadde' een droom geweven
Om beî onz' harten heen, —
En wij vergaten 't leven.

Twee lichte wilde zaden
Dreven wij in den wind,
Van 't spelen nooit verzaden
En voor elkander blind, —
Twee lichte wilde zaden.

Digitized by Google

De Zomer kwam ons vragen
De bloemen uit het zaad, — —
Twee vreemde bloemen zagen
We elkander in 't gelaat, —
De Zomer kwam ons vragen.

De blare' om onze voeten,
In 't late herrefstweer,
Kwamen we elkaar te ontmoeten,
Wij kende' elkaar niet meer, —
De blare' om onze voeten.

Digitized by Google

XXI.

NA DEN REGEN.

De koude zon staat in het staal
  En pinkoogt in de glazen,
De natte straat lijkt van metaal,
  Het water blank geblazen.

Een oude musch zit op een paal
  Van 't tjilpen uit te blazen,
Ze kijkt door 'n zilvren zonnestraal
  Naar 't spelen van Jan Klaassen

De regen heeft alles gewasschen,
  De zon heeft het al afgedroogd, —
Nou kijken ze bet uit de hoogt
  Naar de menschen en de plassen: —

Ach! ze hadden het beiden zoo goed bedoeld,
Maar ze hebben die harten niet schoongespoeld!

Digitized by Google

XXII.

ZONNESTRAAL.

Grijs was de herfstdag in zijn nevelkleed,
Grijs was het wijze boek, waar ik uit las
Van langverganen tijd, die eenmaal was,
Van langvergane menschen en hun leed.

Ik zocht naar 't hart dat in die woorden was,
De hand die mij de poorten opendeed
Van 't komend land, dat niemand, — niemand weet,
Maar menig zoekt achter zijn vensterglas.

Toen viel de gouden zon op al die woorden
En lachte 't leven in dien najaarsdag
En leefde 't land, dat niemand nog behoorde: —

Hartstochtelijke kameraden! lag
Altijd, altijd de zon zoo in uw woorden
Als op dat stille boek die lichte lach!

Digitized by Google

II.

Herfst buiten.

Digitized by Google

Digitized by Google

XXIII.

AAN DE SLOOT.

De dunne wilgen staan nou bloot
  En buigen de oude koppen,
Hun zilver kleed glee in de sloot
  Bij waterspinnekoppen.

Aan de' ander kant daar gaat de Dood
  Door jonge popeltoppen,
Hun donker hart glee in de sloot
  Bij leege beukedoppen.

Geloof die zilvren wilgemessen
Versneden menig groot groen hart
t nu drijft onder de elzetressen. —

oo zinken wij nog de een na de' ander,
  Nog draagt elk slechts zijn eigen smart, — —
En stil vermoorden wij elkander!

Digitized by Google

XXIV.

KERKHOF.

Om 't grauwrood kerkdak en den ouden tronk
Des torens vlotte de vroege nacht, — veraf
Ging 'n boerenpaard, waarvan de holle draf
Dof tegen 't bleekgeworden muurtje klonk;

De steenen bisschop boog zijn krommen staf
Zeegnend, — bij 'n scheef-gezakten Christus wonk
Nu en dan een schemerend blad, dat zonk, —
En zachtjes vluchtte naar 'n vervallen graf.

Zoo daalt nog soms een losgerafeld blad
Bij wat ik lang diep in mijn hart begroef,
Waarnaar 'k mijzelven nooit meer, nooit meer vraag;

Ver vlucht in 't donker nog een paardenhoef,
De scheemring zinkt op 't ritslend herrefstpad, —
Achter mij valt de nacht om 'n doodenhaag.

Digitized by Google

XXV.

DE WIND.

De wind sluipt door den donkren nacht,
Hij woelt door doode blaren, —
Luister! die lange bange klacht —
De wind zal niet bedaren.

De wind huilt door het dorre hout,
Hij rukt aan alle ruiten, —
't Is binnen stil, 't is binnen koud, —
Hoor! hoe de wind kan fluiten!

De wind komt aan mijn dichte deur — —
Hij wil bij mij naar binnen, —
Daar is een oude diepe scheur, —
Wat wil de wind beginnen?

De wind gaat door mijn donker huis —
Hij draagt het oud Verleden! —
Hij rakelt in het kil fornuis,
In de asch van mijn gebeden!

De wind drijft het verloopen tij
Uit langvergane dagen, —
De golven komen dichterbij —
Ik zie ze dooden dragen!

Digitized by Google

Het rijst al om mijn donker hoofd,
Het joelt voorbij mijn oogen — —
Ai mij! ik had dat lang gedoofd! —
„O! wind heb mededoogen!

„Neem weer, neem mee dien ouden last!
„Wat eens mijn oogen zochten —
„Waarnaar ik eenmaal heb getast —
„Neem 't op uw verre tochten!

„O! bange wind ga van mijn borst
„Waarnaar 'k met leege handen — —
„Waarnaar mijn heete mond gedorst — —
„Neem het naar verre landen!

„En al waarvoor ik heb geschreid,
„Waarvoor ik nog moet snikken —
„O! waai het, waai het, wijd en zijd,
„Waar nooit mijn oogen blikken!

„Neem alles wat eens is geweest
„Op uw gevreesde vlerken,
„Draag 't uit mijn moegeworden geest,
„Leg 't in vergeten zerken!" —

De wind vaart door mijn leege hart,
Drijft mij langs oude paden, —
De wind speelt met mijn oude smart
Als met de dorre bladen.

Digitized by Google

De wind voert me in het donker veld,
Hij vraagt er al mijn tranen: — — —
De wind heeft me alles weerverteld! —
Hij zwaait zijn zwarte vanen.

De wind gaat door — hoor! hoe hij lacht!
Hij wilde niets meer sparen, — — —
Ik ben alleen, en in den nacht
Zit ik hem na te staren.

Digitized by Google

XXVI.

VLUCHTELING.

Ik vluchtte Holland, langs uw vette vee,
Over uw geel- en groen-geboorde dijken,
Naar 't goudgemanteld duin, — de heerelijke
Wachters van al uw wel — van al uw wee!

Nu zie 'k van ver reeds de eindelooze zee, —
Zit stil naar witte koppen uit te kijken,
De wind 's muziek als hij uit zee komt strijken,
Mijn zilt-gewaaide lippen preevlen mee.

Holland! zoo vlood ik van uw dom-gevreten
Vee — ai! dat reeds te lang wacht op de stallen, —
Naar hen die jonge blonde helden heeten!

Genooten! over uw schoone hoofden zie 'k
De zee — de zee — ik hoor de golven vallen, —
Zacht waait de herfstwind door mijn ziel muziek!

Digitized by Google

XXVII.

HERFSTMUZIEK.

De Herfst is het lied van herinnering,
Hij vlecht om uw voorhoofd de gele laurier,
Hij strooit voor uw voeten de zoete vlier,
Door uw ziel gaat een siddering. — —
Uw hart is een viool,
De Herfst vaart zachtjes door de snaren, —
Verlaten kind, keer tot de menschen weer!

De herfstwind zingt van een verloren ding,
Bij u weent hij aan een gebroken klavier,
Uw oogen zijn goud van zijn gulden vier,
Om uw mond is een tinteling. — —
De vlam die in u school
Is uit uw open hart gevaren, —
Verlaten kind, keer tot de menschen weer!

Het herfstlied beklaagt u, o sterveling!
Ach! lees niet in zijn geelgeworden brevier,
Zoek nimmer naar het droog-gewaaide wier
Langs de stranden, — o zwerveling! — —
Uw pad daalt uit den dool
Omlaag langs goud-gevallen blaren, —
Verlaten kind, keer tot de menschen weer!

Digitized by Google

XXVIII.

AVOND.

De zwarte takken
In den wind,
De blaren zakken
Om 'n menschenkind.

Bij 'n boerenwagen
Werkt een man,
De wolken dragen
Het duister an.

Boven die beiden
Rijst een ster,
Over de weiden, —
Heel — heel ver!

Digitized by Google

XXIX.

VERDWAALD.

Sterreft de Herrefst al — ?
De boomen zijn stiller,
Soms gaat een triller
Door het duindal.

Heeft daar een haan gekraaid — ?
De neveling dommelt,
Een blaadje schommelt —
Is weggewaaid.

Ruischt daar het gele riet — ?
Een vrouwtje dat sprokkelt,
Hoor! de wind tokkelt —
Zij hoort het niet.

Rijs uit die dorre schoot —!
Kind keer van je zwerven!
Wou je hier sterven? —
Hier is de dood!

Digitized by Google

XXX.

HERFSTLIEDJE.

De takken zijn dun,
Ik ruik de run
Van de eiken;

De berken zijn wit,
Op een bank zit
Ik te kijken.

Daar kloutert het licht
— Wat mooi gezicht! —
Door de takken naar boven:

't Is allemaal louter
Goud, o! je zoudt er
Wel van willen rooven!

De wind zit in de
Gele linde
Wat te vertellen;

Kijk! die kastanje:
Daarvan kan je
De blare' al tellen!

Digitized by Google

O! o! daar begint
Die woelige wind
Ze te vergaren — —

Goud! goud! is het ooft,
Over mijn hoofd
Rollen de blaren!

Digitized by Google

XXXI.

DE ONTMOETING.

Wit was de hemel als melk,
Zilverbeslagen,
Schoon was de aarde en welk
Bij de bosschagen, —

Een geitje blaatte, een fijn gerucht,
Een jong geluidje in de lucht!

Blauw was de herfstige hemel,
Zilvergeluifeld,
IJl was het zonnegewemel,
Lichter bestuiveld, —

Een koetje loeide van nabij,
Een frisch geluid in Holland's wei!

Toen werd de hemel heel goud,
Gulden de wereld!
Geel was het fonkelend hout,
Zilverbepereld! —

Een vogel floot op de oude heg,
Een windje blies de wolken weg!

Digitized by Google

Wijd was de hemel, eindeloos,
Wijd was de aarde!
Klein was het hartje, hopeloos,
Dat niet bedaarde: — —

Een kindje schreide, — vroeg me om geld,
Een klein geluidje in 't groote veld!

Digitized by Google

XXXII.

DE EENZAME SCHOONHEID

Te zwaar is de Schoonheid alleen te dragen!
Volk waar zijt gij? —
O! helpt mij de trage hemelen schragen,
Draagt ze met mij!

Laag hangen de wolken over de gronden —
Varen voorbij!
Houde' u de donkere steden gebonden
In hun galei?

Dof dreunt de zee onder de eenzame luchten
Aan Holland's zij!
Late' u die sterreke steden niet vluchten
Diep uit de wei?

Hoog gaan de schuimende kantlende golven,
Schoort ze met mij!
Schoon volk! heeft het gele geld u bedolven
Onder de klei?

Digitized by Google

Schudt dan uw boeien, trekt op naar de stranden! —
Schoudert uw rij!
Strijdend schoon volk schakelt samen uw handen!
Viert het getij!

Diep duiken de zeeën, hoog drage' hun kruinen
Een witte sprei!
Vollek van Holland! bestorrem de duinen,
Loop storm met mij! —

Duisterder schuiven de nev'len in risten
Ver naar het IJ, —
Blaas ze heen uit volle longen, die misten,
Ken uw waardij! — —

Aan het eenzame strand wanklen mijn voeten, —
O! waar zijt gij?
Schoon volk! ga met mij de Schoonheid begroeten, —
O! sta mij bij!

Digitized by Google

XXXIII.

VERGEEF MIJ.

Alles is doodstil, —
  Zoo wit is de maan,
Zij schilfert wat kil
  Zilver in de laan, —
    Mijn hart is heel stil.

Alles lijkt heilig, —
  Ach! alleen één woord
Rust niet, — 't is veilig,
  Niets heeft me gehoord, —
    De aarde is heilig.

O! bij dat woord schreit
  Iets in het duister, —
Heeft dan niet de tijd
  Zijn wijden luister
    Voor mij open geleid?

Ach! àl wat hij bracht —
  De heerlijke droom
Van een schoon geslacht, —
  Ik gaf 't voor den zoom
    Van 'n kleed in den nacht!

Digitized by Google

'k Gaf 't — o! vergeef mij —
Als 't 'n hoofdje tusschen
Bei mijn armen lei
Om het te kussen — —
Vergeef! — vergeef mij!

Digitized by Google

XXXIV.

EEN VENTJE.

Een ventje liep eens in den regen,
Zijn zieltje had ie opengezet:
Zoo zwaar moest dat zieltje toen wegen,
Dat gaf hem maar heel weinig pret, —
En 't ventje liep zachies te huilen,
O! hoo!

Een ventje ging door den zonneschijn,
In zijn zieltje brandde een licht,
Het zonnetje danste een wit festijn,
Dat gaf hem een wonder gezicht, —
En 't ventje liep zachies te fluiten,
O! zoo!

Een ventje liep midde' in de menschen,
Die konden dat niet verdragen:
De helft stond om hem heen te drenzen,
De anderen gaven hem slagen, — —
En 't ventje liep zachies te fluiten,
Hoe zoo?

Digitized by Google

Een ventje liep naar den horizon
  En lachte die menschen wat uit,
Maar tusschen de menschen en de zon
  Speelde hij op een gouden fluit, —
    En 't ventje liep zachies te fluiten,
      Ah! zoo!

Digitized by Google

Digitized by Google

III.

Uit den dool.

Digitized by Google

Digitized by Google

XXXV.

DE GRAVERS.

Zwanger is de aard van een schat,
Vol van juweelen —
Buigt dan de spaken van 't rad,
Breekt uit de banden der stad,
Scheurt uw gareelen!

Diep in dien donkeren schoot
Branden karbonkels —
Harder dan uw harde brood,
Zuiver, als uw harten groot,
Rood als ranonkels!

Steekt dan uw lichttoorts in top,
Daalt in de mijnen!
Graaft daar met uw hand uw kop,
Haalt ze uit het duister op,
Rood van robijnen!

Vast in de goudrots gekneld,
Gaaf in de groeven,
— Gespt uw riem! — 't gele goud smelt!
Als bloed uit aderen welt,
Staat in uw kloeven!

Digitized by Google

Ruig is nog hun baardig kleed,
Scheert ze in uw handen!
Welt ze in uw heete zweet,
Snijdt ze aan een zuivre spleet,
Schilt ze uit hun randen!

Zet ze op het ijzer wiel,
Maakt diamanten! — —
Wet dàt aan uw eigen ziel
Waar nimmer de zon in viel
Van alle kanten!

Maats! diep in uw eigen borst
Liggen juweelen!
Schaaft ze uit hun ruwe korst,
Graaft! graaft! tot uw levensdorst
Barst uit uw kelen!

Digitized by Google

XXXVI.

SOCIALISTEN-MARSCH.

Maats! laat je borrel en pint er eens staan,
Wij moeten wat zieltjes gaan winnen,
Hier valt nog iets meer dan uit vrijen te gaan, —
Hei! daar zal een liedje beginnen!

En ons hart houdt de maat —
Hoor! de trommel die slaat:

Kom op! kom op! recht op je kop!
Kruip daar uit je donkere holen,
Haal op! haal op! uit keet en slop
En slijt aan de keien je zolen!

Heisa! joech heisa! komt allemaal mee!
Holdrio! holdrio hee!! —

Maats! gooi je muts in de vroolijke lucht,
Kom van je karwei tot ons, makkers!
Kijk in onze hand ligt een heerlijke vrucht,
Wij strooien het zaad in de akkers!

En ons hart houdt de maat —
Hoor! de trommel die slaat:

Digitized by Google

Vooruit! vooruit! de tijd die luidt
Den dommen en dooven te schande!
Haal uit! haal uit! een nieuw geluid
Juicht over de dampige landen!

Heisa! joech heisa! komt allemaal mee,
Holdrio! holdrio hee!! —

Maats! waar wij gaan gaat een bloeiende vlam,
Wij vechten voor vroolijker dagen!
Vóór ons leidt de weg over angel en dam,
Wij weten: zij winnen die wagen!

En ons hart houdt de maat —
Hoor! de trommel die slaat:

Ruk aan! ruk aan! bij wimpel en vaan!
Zij zakken, die wagglende wallen,
Pak aan! pak aan! een nieuwe baan
Is vlak voor ons opengevallen!

Heisa! joech heisa! komt allemaal mee,
Holdrio! holdrio hee!! —

Maats! om ons hoofd draaft de lustige wind,
De daavrende klokken die luien!
Beluien het eerste gelukkige kind,
Geboren bij stormende buien!

Digitized by Google

En ons hart houdt de maat —
Hoor! de trommel die slaat:

Hou recht! hou recht! in 't vol gevecht!
Wat rot is dat zakt naar beneden,
Maak recht! maak recht! genoeg geknecht!
Ons helpen geen God, geen gebeden!

Heisa! joech heisa! komt allemaal mee,
Holdrio! holdrio hee!! —

Maats! zie daar tuimelt de zon in de straat,
Ons haantje dat kraait er victorie!
Betakel, betimmer de rijzende staat!
Om ons leit het licht al zijn glorie!

En ons hart houdt de maat —
Hoor! de trommel die slaat:

Het daagt! het daagt! de hemel draagt
Ons licht naar de uiterste grenzen!
Verdraagt! verdraagt elkaar! verjaagt
Den nacht uit de harten der menschen!

Heisa! joech heisa! komt allemaal mee,
Holdrio! holdrio hee!! —

Digitized by Google

XXXVII.

DRAMATISCH FRAGMENT.

Aan de Nederlandsche bourgeoisie.

De Zondagmiddag is vol waardigheid,
De feestlijkheid der mensche' is de aardigheid
Van heel den langen lieven dag: de grond
Is schoon van 't waaie' en hard en grijs, maar blond
In 't park, of bruin van platgetreden blaren
— Een zacht tapijt voor wandelaars; — de klare
En vriendelijke zon lacht in het blauw
Der lucht — witgepenseeld, — de bitse kou
Bijt in de roode wange' als appels, de oogen
Zijn vol van 't versch Novemberweer, de droge
Fleurige weg is vol van kleur, de schoenen
Kraken, de stijf satijnen rok ruischt, zoenen
Klappen soms. — — — — — — — — — —
— — — — Zie! — de man, de vrouw, de kinders,
— De hupsche kleine' als opgezette vlinders —
Wandelen knus, pleizierig-ferm, maar deftig
Vooral, in 't openbaar, — geen mensch is heftig;
De mindre man, — kleiner gefortuneerd,
Die toch, gezete', in goeden doen verkeert —
Drijft zachtjes naast zijn vrouw de kinderwagen

Digitized by Google

Vóór zich, tevrede' in ernstig welbehagen;
De dienstmaagd vrijt — zij heeft haar dag — en pronkt
Aan de' arm van een soldaat, — langs zijn rug lonkt
Ze heel gezellig kneutrig naar een ander,
Een kameraad: — 't lijkt alles kent elkander;
Soms glipt een gladgepoetste equipage
Ietwat stoutmoedig voort langs zoo'n vrijage; —
Hoog boven allen gaan de drukke sportlui,
Ook Zondags aangedaan met witte trui.

— — — — — — — — — — — — —

Elk denkt aan 't zijn: — de man aan zijn pantoffels,
Zijn borrel, 't maal, — zijn vrouwtje aan de stoffels
Van dienstbode' en aan de kleintjes, — en let
Op Jan en Jans, die in de Zondagspret
Kleine geheimpjes wete' of bluffe' op 't pak,
Of Pa's geleerdheid, — denke' aan school, — — — —
— — — — — — — — — — — — De strak-
Gespannen lucht verflenst: een baljapon,
Die langzaam kreukt uit de effen plooi; de zon
Staat in het scheemrig West en krijgt een kleurtje,
En hier en daar aan straat klapt al een deurtje
Dicht, en 't gezin is in het warrem hokje
En Ma belooft bij 't avondspel een grogje.

— — — — — — — — — — — — —

Ai! ai! ai! kindre' op Zondag's hobbelpaard,
Weest toch bedachtzaam en bedaard — bedaard!

Digitized by Google

XXXVIII.

AVOND AAN STAD.

Wat is die purperen vloed,
die valt over velden en wegen,
Aan de schurftige stad
ligt als een barende vrouw?

Dat is de dauw op de dragende wonden,
Die de dag heeft gegrave' in een hart,
Dat is de dompige mist van de Zonde,
Die als wierook rondsluipt om de smart! —
De damp van een zwijn, dat ergens vermoord is,
Het bloed van een mensch, die door niemand gehoord is!

Wat is dat donker geschrei
uit warrende weiflende vlerken,
Waarvan het bange geluid
krijt aan de zwijgende lucht?

Dat is de zucht van getrapte' en gesmaden,
Die daar kermende stijge' uit hun leed,
Dat is het heesche geroep om genade
Van een beest waar een ander aan vreet! —
Daar rijzen wat vleugels uit lagen grond,
Hun kreet sterft weg aan den horizont!

Digitized by Google

Wat is die sombere schim,
die buigt bij die rottige puien,
Die als een angstig geheim
zakt uit den dalenden nacht?

Dat is de macht die de menschen doet kruipen
Om de zwerende kern van hun pijn,
Dat is het leed waarin menschen verzuipen
Als ratten in een kelder vol wijn! —
Dat is de grijns van het vuilste verdriet,
De bleeke Jammer die niemand ziet!

Wat zijn die guldene rafels,
die sidderend drijve' in de stadsgracht,
Die op het waterfluweel
dalen als druipend metaal?

Dat is een straal bloed van hen die de dagen
Op hun schouders dragen als een vracht,
Goud uit den haard van hun harten geslagen
En verwaaid, als geel loof in den nacht! —
Een ader uit een levend lijf gehaald,
Een bevende zenuw tot goud gemaald!

Wat zijn die zilveren lichten,
die waken als tulpe' in het duister,
Wat is dat brandende snoer
stralend door 't donkere uur?

Digitized by Google

Dat is het vuur, dat onze oogen vergaarden
Uit de vlammen die slaan uit de straat,
Dat zijn de sterren die zinken op aarde,
En de bloemen die barste' uit het zaad! —
Dat zijn de splinters van ons juk,
Dat is de herrijzenis van ons geluk!

Digitized by Google

XXXIX.

MIST.

Vandaag is het niet vroolijk —
De mist dreint in de straat, —
Het is doodelijk — doodlijk!
Als grauwe luizen gaat
Het volk zijn wankele weeg
Onder de rokken van een helleveeg —
Hallo!

Over de vette steenen
Stolt het goud van een lamp,
Uit een boos oog beschenen
Staat er de menschenramp!
Wat zouden ze doen bij zoo'n licht?
Daar wordt wel wat smerigs verricht —
Hallo!

Daar staan ze als paddestoelen —
Een zwart giftig gedoe, —
O! konden ze het voelen, —
Maar hun harten zijn toe!
Er zwerft een roep in den mist,
De roep van een vent — wie is't? wie is't?
Hallo!

Digitized by Google

Het is hier om te stikken, —
Daar hangt een hart te koop! —
Dààr staat iemand te likken
Aan de verzuurde stroop
Van bedorven verdriet —
Heila! doe dat niet! — doe dat niet!
Hallo!

Des te mooier, door 'n zure
Straat je hart als een schuit
Vol met bloemen te sturen,
Met een groot licht vooruit!
Hallo! wij dragen den tijd als een schat
In bei onze handen door de stad —
Hallo!

Digitized by Google

XL.

CHRYSANTEN.

Er is iets erg pleizierigs: —
De rook van mijn pijp
Heeft vanavond iets zwierigs
Dat 'k heel goed begrijp.

Kijk me daar die chrysanten
In mijn bruinen pot!
't Zijn mijn trouwe trawanten,
Van heel groot genot!

Kom! — wat tabak en bloemen
En 'n klein beetje kijk
Op wat we „menschen" noemen —
Dat maakt je al rijk!

Old boy! in je ouwe tranen
Vindt je zaad genoeg
Om te plante' in de banen
Achteraan je ploeg, — — —

Want de aarde waarop we leven
Is waarachtig toch te mooi
Om niet pijp en bloemen te geven
Aan de godganschlijke zooi!

Digitized by Google

XLI.

DE TOCHT NAAR DE STER.

(Marsch-lied.)

Rept uit den schemer uw schuchtere voeten,
Rijst uit het dal, het licht te begroeten
Dat zegenrijk valt in uw schoot, —
Heel de aard gaat in bloed en in oorelog onder,
Uit haar rookende asch stijgt een heerelijk wonder
Dat harten de ruimten instoot: —
Die poolster zal uw leven bestieren,
Haar licht zult ge met ons vieren
Voort! voort!

Wascht van uw vingers wat leeds er bleef kleven,
Grijpt de smart voor uw aanzicht geweven
Als water om 't venster uwer ziel, —
Zet de sluizen van uw oogen wagenwijd open,
Tot het licht van die star om uw hart is geloopen
Als golve' om den rand van een kiel: —
Uw leven gaat omhoog naar die stralen,
Uw weg klimt op uit de dalen
Voort! voort!

Vouwt om het licht van die leidstar uw handen,
Haalt uw nek uit het zweet en de schande
Van uw laag-gebogen gewricht!

Digitized by Google

Laat het juk van uw jammer uw schouders nog knellen:-
De muziek van uw hart zal' den optocht verzellen
Die aanstuift als kaf tot het licht: –
Laat vieren al die vlottende teugels —
Uw ziel draagt levende vleugels
Voort! voort!

Diep is de geul waar uw voeten door trappen,
Vast is het zog, dat zuigt om de stappen
Van uwen steigerenden voet, —
Lijkt het heir in den afgrond dier sterre aan dwergen:—
Bouwt uw nobelen geest als een burcht op de bergen,
Het rijzende licht tegemoet: —
Geen blikken zien terug naar beneden,
Wij graven zelve de treden
Voort! Voort!

Raapt in uw vlucht hèm die vóór u neerzakte,
Roept het alarm in 't hart dat verzwakte
Of laf zich in wanhoop verschanst, —
In uw oog sta de vlam van uw schoone ontroering
Tot de lucht met het vuur uwer heete vervoering
Uw rustige morgenster kranst: —
Tot haar licht in lichter dag vergaat,
Tot gij staat in den dageraad — —
Voort! voort!

Digitized by Google

XLII.

KINDERRIJMPJE.

(Ontwerp voor een nieuw soort „stoepie-blauw": Een kind staat op de blauwe stoep en wordt door de anderen er op gehouden tot hij 't juiste liedje zingt.)

Wij zijn er nog niet
— Nog lang niet —
In het land van de malvezij,
Klein kereltje! — klein wereldje!
Maak jij der es poëzij!

Ik ben geen wereldje in het klein,
Dan zou ik ongelukkig zijn,
Dat kan ik niet verdragen,
En als ik jullie liedjes geef,
Dan staan je wijze neusjes scheef
En mors je op je kragen!

Wij zijn er nog niet
— Nog lang niet —
Wij zijn nog niet eens op de stoep,
Klein ventje! — een centje!
Strooi zilver in de soep!

Digitized by Google

Als ik je een bruine boon verguld,
Dan wordt je maag met gif gevuld
Dan kan je nooit meer eten,
Nee ik geef jullie zoute worst,
Dan krijg je lekker dubbel dorst
En kunt me niet vergeten!

Wij zijn er nog niet
— Nog lang niet —
In het huizie van oome Joop,
Mijn kannetje! — klein mannetje!
Doe dat er es vol met stroop!

Kreeg jullie van de stroop een lik,
Dan kreeg je ook meteen de hik,
Dat zou je overladen,
En als 'k je een koek met suiker gaf,
Dan kreeg je een ezel op je graf
Een ezel van succade!

Wij zijn er nog niet
— Nog lang niet —
In den koning zijn gouden bed,
Och oompie! — suikerboompie!
Doe jij ons eens die pret!

Ik ken den koning niet speciaal,
Ik kom nooit in de audientiezaal,

Digitized by Google

Dat zou jullie wel willen! —
Maar in zijn bed daar hangt een kwast
En houdt je daar je hande' aan vast
Dan val je op je billen!

Wij zijn er nog niet
— Nog lang niet —
Maar we hebben 'n ouwen schavuit,
Jij 'n schoon zieltje! — wij 'n fijn kieltje!
Dan dansen we 't liedje uit!

Daar maak ik wel een liedje op: —
„Al staan de menschen op der kop
Wij staan op onze beenen!
Kom wie geeft mij den eersten zoen?
Ik zal hem op je lippen doen:
Je hoeft em maar te leenen!"

Digitized by Google

XLIII.

AVOND BIJ AMSTERDAM.

De avond jaagt zijn donkre kudden
Naar 'n hoog-gebouwde gouden kooi,
Een windje komt de takken schudden

En vindt er nog een doode prooi
Van vuile lang-vergeten dingen;
Het gure licht geeft nog een tooi

Van goud aan hen, die lang vergingen
In 't duister van het vale jaar
En nimmermeer hun liedje zingen.

Daar boven gaat de zwarte schaar
Van die mijn hart als voedsel vraten,
Die 'k joeg als raven van een baar, —

Een deel van wat in donkre gaten,
In alle blinde menschen leeft,
Een deel van wat hun hart moet haten

Maar aan dat hart als zonde kleeft.
Ik luister in de kille vlagen
Naar de arbeid, die geen rust meer heeft:

Digitized by Google

Daar slaan ze met hun hamerslagen
De boeien om een menschenziel
— De winden staan er bij te klagen —

Zij slaan den hoepel om het wiel,
Dat eens hun eigen hart zal knauwen,
Als wat er immer onder viel! — —

De dichte nacht schuift met zijn klauwen
Om Amsterdam, dat al begint
Haar lichte kroon op kroon te bouwen, —

En tusschen beiden voelt een kind
Zijn warrem hart in de engte drijven
En doet zijn vragen aan den wind: —

Zal eens de Schoonheid vast beklijven
In de oogen van elk vroom gelaat, —
Wiegt de aarde eens alle menschenlijven

Als bloemen, wen de dag vergaat — — —?

Digitized by Google

XLIV.

AAN EEN PARTIJGENOOTE.

Vriendin! en moeder van het versch geluk,
Dat als jong brouwsel door mijn vaten loopt,
Vrouw! die mij eens het diep bedroefde stuk
Van dees vervloekte wereld hebt ontknoopt,

Ai! moedig slachterswijf, die ruk aan ruk
Het vette varken van den vijand stroopt,
Dan weer met uwer woorden zachten druk
Mijn tranen vraagt, — mijn moeden schedel doopt: —

Niet één naam vrouw, staat in ons hart geschreven,
En wij verkoope' elkaar geen ijdlen praat, —
'k Vraag van uw vollen tijd maar één minuut:

Weet dat aan 't keerpunt van een stakkrig leven,
Bij 'n armen vent úw naam geschreven staat, —
Brave dappere kameraad — saluut!

Digitized by Google

XLV.

DE STRIJD.

Toen kwam de dag dat 't mal was in mijn geest,
Dat onder mij mijn lamme knieën wee
Werden, dat in mij iets heel ellendigs glee
En 't leek als hijgde op mijn borst een beest, —

Toen kwam de dag dat een mensch naar mij wees
En aan een ander zei dat 'k „dichter" was, — —
Ik weet nog hoe een late bloem in 't gras
Omviel en hoe ik zelf de noodvlag heesch

Die wapperde in mijn hoofd: — de pest aan boord!
Mijn domme beenen gingen als van een zot
Kalf, en op mijn loeiend hart stond een pot
Vergif te kook, — de wallem joeg mij voort!

Toen kwam de dag dat 'n eerlijk vragend oog
In mijn oog zag, dat een mij wees naar 't perk
Aan mijne voeten en mij zei: „uw werk
Wordt daar gewacht!" maar aan mijn schouders boog

Zich onderwijl, en vunzelde in mijn oor,
De valsche Hoogmoed met zijn zoet gevlei, —
En langs zijn arm zag ik een lichten rei — —
Het donker viel rondom mijn eigen spoor.

Digitized by Google

Toen kwam de dag dat ik de Schoonheid vlood
En vloekte, en een leeg slecht mensch benijdde,
Dat 'k bang, wat lokte en smaalde en prees, wou mijden,
En alles, álles voor wat stilte bood; —

Toen mijn hart als een vruchtschaal openging,
Maar over mij de bergen samengroeiden
En ik de schoonheid van dat hart verfoeide
Omdat ik jamm'rend aan zijn pracht verging; —

Toen kwam de dag dat ik, doodsbang te midden
Van 't hevig leven, niet wist hoe 'k zoo klein
Was, — hoe zoo groot, — en 'k trachtte stil te zijn, — —
Toen kwam de dag dat ik alleen wou bidden.

Maar dien dag ook leerde ik het groot gebed,
Dat als een bundel vuur uit harten slaat,
Dat als een sterrenzegen opengaat
Bove' een gebogen hoofd, dat als 'n trompet

Den dorren eenling in de massa blaast,
Dat bloesems zet aan wat is afgetarnd,
Dat onze oogen opheft naar 't gestarnt
Dat met zijn heerlijkheid ons zoet verbaast,

Dat ons onfeilbaar door het donker stuurt,
Omdat we ons hart naast dat van andren weten, —
Maar nooit ons hart aan anderen doet meten,
Wijl de eigen schoonheid slechts door de' ander duurt. —

Digitized by Google

En toen ik opstond nam ik zelf de spon
Van 't hart, dat, wat verschraalde, weg zou loopen —
Hoog op de bergen lag een wijngaard open, — — —
Ach! ik weet niet of ik voor altijd won!

Digitized by Google

XLVI.

OUDEJAARSAVOND.

Vrienden! wij moeten danken de jaren die besloten zijn: —
Zij hebben ons geleerd, en hunne kerven zijn geschreven
op ons gebeente.
dank!

In het Westen heeft de Tijd de bloed-besmeerde poorten
gesloten, —
De Dood heeft ze vernageld met de zilveren sterren van
den hemel.
dank!

Wij weten waarom de bleeke hoofden der verslagenen
zijn gevallen
Als witte sneeuwvlokken in den nacht.
dank!

De sneeuw is gedaald, als een doodshemd over de wereld, —
Wij weten dat het bloed nog heet is, waarvan de velden
zijn gedrenkt.
dank!

De lichte vensters der kerken hebben onze oógen niet
verblind,
Want ons hart is grooter dan de ruimte hunner schepen.
dank!

Digitized by Google

Wij hebben niet genomen het vleesch en het bloed van Christus,
Want de Christenen hebben ons vleesch gegeten en onze tranen gedronken.
dank!

Wij zijn moeten afklimmen in de aarde om er goud te graven,
En daarom hebben wij de sterren aan den lichten hemel kunnen zien.
dank!

In de diepten hebben wij ijzeren sleutels gevonden,
Die geroest waren in het bloed onzer vaderen.
dank!

De eeuw is voorbijgegaan, en haar schaduw is in ons gebleven,
Als het oog van een karrepaard, dat sterft voor onze voeten.
dank!

De sneeuw is om onze schouders gevallen tot een zinnebeeld,
Want wij zijn de witte pilaren, waarop onze kinderen zullen bouwen.
dank!

Luister naar de uren, die wegrijden als heksen in den nacht! —

Digitized by Google

Hoor naar de uren, die om onze hoofden vallen als een
krans primula-veris!
dank!

Vrienden! wij zijn uitgegaan in den nacht, — —
Maar de morgen zal uit onze handen opbloeien, als een
tuil van witte violen!
dank!

Digitized by Google

XLVII.

NIEUWJAAR.

Het is een vrome dag vandaag,
Een dag van verbazend veel zegen, —
Dat ligt wat zwaar op 'n leege maag
Maar de meesten kunne' er best tegen.
Sacré! — Sacrà!
Glück auf!

Het is een schoone dag vandaag,
De zon koekeloert in de straatjes, —
De sneeuw geeft ze een piassenkraag:
De menschen zijn schuimpjes en praatjes.
Sacré! — Sacrà!
Glück auf!

Het is bijzonder lief vandaag,
De kinders zijn op promenade, —
Papa — Mama — ontvangen graag
Bij wat soezen en limonade.
Sacré! — Sacrà!
Glück auf!

Digitized by Google

Men maakt wel heel serieus vandaag
'n Visite bij tantes en buren, — —
Maarre — „veel zegen" — dat 's de vraag —
Dat zou wel es lang kunnen duren!
Sacré! — Sacrà!
Glück auf!

Digitized by Google

XLVIII.

IN DE KOU.

De helle dag stemt 't hoogste koor
En windt een krans van roze dampen,
Hij glundert om een blozend oor,
Hij stumpert om een arme sloor,
  En staat in de straten te stampen!

Een woord — dat lijkt een vroom bezoek —
Hangt om mij in de lucht te beven,
Een woord komt uit een killen hoek,
Een woord, dat 'k uit een donker boek
  Allang in mijn hart dacht geschreven!

Dat woord noemden ze eenmaal „God",
Die heeft het in de sneeuw geschreven:
— Voor 'n hart, gezond, of lang kapot,
Is 't eenig éénige genot
  Zijn naasten wat „Liefde" te geven! —

Jawel! 't is al zooveel gezegd —
't Is elleks vrindelijk bedoelen! —
Maar, zie je, een naaste is nou zoo slecht —
En menig heeft het afgelegd
  Lang voor hij 't waarachtig kon voelen!

Digitized by Google

XLIX.

DE DAG DES OORDEELS.

De dag des oordeels komt
  Murmelende profeten!
Maar nooit de dag waarop 't alarm verstomt
  Van die niet anders mochten eten
Van 's levens zout, dan 't zout van de eigen smart.

Zij staan gebogen onze schouders,
  Maar wachten niet uw geeselslag —
Wij zijn de waag- en fakkelhouders
  Die opgaan tot den nieuwen dag;

Wij buigen al de starre rompen,
  Maar voor geen spotkroon van ons leed —
Wij staan het booze leeg te pompen
  Tot 't goede welt uit elke spleet;

Naakt staan wij, door geen schijn gemanteld,
  Tot de oordeelsdag ons oordeel ziet —
Wij werken tot de wereld kantelt
  En uit de trage modder schiet!

Digitized by Google

De dag des oordeels breekt
Door alle hemelwelven!
Aartsvaders! niet de dag waarvan gij spreekt: —
Op aard, de moeder van hemzelven,
Staat daar uw God voor onzen rechterstoel.

Wij vragen hoe het leed op aarde
Zijn voedsel uit de vezels zoog,
En hoe de vreugd zich openbaarde
Aan wie naar God den vader toog;

Waarom zijn aanzicht t' avond bloosde
Na elken dag van schande en pijn —
Waarom zijn ademtocht nooit poosde
Bij menschen die op aarde zijn;

Waarom hij van zijn heilig schutsel
Ons losliet heel zijn dierenriem
Van jammer, zonder eenig stutsel:
Een hagelslag op alle kiem!

De dag des oordeels juicht
Door alle hemeltrechters!
Als moedermelk, waar 'n jonge aarde aan zuigt —
Treedt af vergeefsche hemelrechters:
Uw Majesteit buigt met zijn engelwacht!

Uw God zal in ons midden zitten,
Hij geeft de sleutels van zijn staat: —

Digitized by Google

Geen God of mensch zal iets bezitten
Dat boven menschenmaatschap gaat!

Wij stormen al uw poorten open,
En halen heel den hemel leeg,
Voor wat op aarde heeft gekropen
En wachtte tot het vleugels kreeg;

Uw tuin zal op de wereld wezen,
Uw kroon om onze hoofden staan! —
Uw zallef zal ons hart genezen
Als wij uw woning binnengaan.

Digitized by Google

L.

IN DEN MORGEN.

Die heele hemel is zoo wijd,
En al zijn lichte heerlijkheid
Klimt langs den dageraad in top
En tuigt de grage aarde op,
De wind waait uit het hemelwak
En blaast de koele waters strak
En Holland's schoone verven bloot, —
De wereld is zoo groot, zoo groot,
De wereld is zoo wondermooi —
Wees jij gelukkig kind!

De fiere zon houdt open feest,
Dat is nog nooit zoo mooi geweest,
Zij leit haar gulle overdaad
In alles wat maar openstaat,
En van haar parelende kroon
Druipt alles in mijn eigen woon,
Valt alles in mijn eigen schoot, —
De wereld is zoo groot, zoo groot,
De wereld is zoo wondermooi —
Wees jij gelukkig kind!

Digitized by Google

Wat ik het mooist en moeilijkst vond,
Is: in den lichten ochtendstond
Met gulzigheid niet heel alleen
Over gebogen ruggen heen
Den milden morgen aan te zien —
Maar ook te hopen dat misschien
Een hart zijn luiken openstoot, —
De wereld is zoo groot, zoo groot,
De wereld is zoo wondermooi —
Wees jij gelukkig kind!

Digitized by Google

LI.

IN DEN AVOND.

(Fragment.)

Zie! hoe de lucht haar grijze pels laat glijden
In de armen van haar kamenier, de maan, —
Nu leunt ze aan haar zij en ziet den wijden
Boog der aarde in bleeke scheemring gaan.

Zij wascht haar voete' in dunne waterkelken,
En heeft een krans op 't stralig hoofd gezet
Van paarse bloemen, die zoo dra verwelken, —
Naakt gaat het purperroode licht te bed.

En voor de gele dichte bedgordijnen
Groeit, van een offerblok op aard, de rook,
En buigt terug, om treurig te verkwijnen
Bij wie beneê zijn moede oogen look.

Dan zwerven uit de leeggeworden lucht
De donkre vogels naar hun warme til,
In verre hoeken houdt de wind zijn vlucht
En eindlijk-afgematte vleugels stil.

Digitized by Google

Nu keert uit gele velden van saffraan
De nijvre zwerm van garende gedachten
Tot de' eimker weer: — hij zag ze rustig gaan —
Hij neemt hun last en weegt wat zij hem brachten,

Hij tast den honig in de vlakke schalen
— Zijn hongrig hart hangt aan het ander oor —
En de vergulde arm gaat langzaam dalen: —
Bij welken eimker slaat die ev'naar door?

Digitized by Google

LII.

ONDER DE LAMP.

Het blozende rozeroode licht
Kijkt als 'n jolig jongensgezicht
  In heel mooie kunstpaperassen, —
Die oude lieve letters gaan
Nou zoo lodderig eenzaam staan
  En maken zoo poovre grimmassen!

Een nevel is over ze geweld,
Als op het bleeke weeke veld
  Van golvige scheemrende klaver, —
Als uit een rimplige bloembol
Groeit midden uit mijn hart een vol
  Lied als een gloeiende papaver!

Kameraden! de mooie muziek
Van een malende molenwiek —
  Jouw gierende wijs wil ik vangen, —
Spreidt mijn bevende vingers uit
Op die helle gillende fluit! — —
  Ik zing van jouw strijd! jouw verlangen!

Digitized by Google

LIII.

DE VLAG.

Onder die verschrikkelijke lucht
Vaart, als 'n ak'lig makabere klucht,
De groote zwarte bruid
Van dit sombere geslacht —
Een donker-begruisde schuit
Met een zwarte kolenvracht, —
Die komt tegen den dompigen dag botsen
En schuift iets doods onder de plonzige schotsen, —
Het water plooit —
't Dooit!

Jongen! sta nou als een toren pal
Aan die natte drassige grachtwal, —
Laat, diep uit je hart vandaan,
In den roereloozen mist,
Langzaam 't vaandel opengaan
Op die donkere doodkist, —
Daar hangt het hoopvol over 't treurige water!
Daar heeft het heel zijn kleurenlachenden schater
Opengestrooid —
't Dooit!

Digitized by Google

Gebogen gaan ze over de brug, —
Waarom zijn die gestalten zoo stug
In hun triestig verdriet —
Maar zien ze dan door het rag
Van den rege' uit mijn raam niet
Die prachtige stille vlag?
Ach nee! hun blinde leed maakt ze nog lammer
En hun eindlijke vreugd — o! wat innig jammer —
Zien ze die ooit? —
't Dooit!

Digitized by Google

LIV.

PSYCHE.

De sneeuw komt van de boomen zakken
En vlijt zich aan den grond te rust, —
Zing vogel! in de zwarte takken,
Zing 't liedje van je levenslust!

De zonneschijn daalt naar beneden,
En als een koele waterval
Van licht loopt hij om al je leden,
En schiet den bleeken vijand al

Zijn witte pluimen voor de vlakte: —
Een zegevierend generaal,
Die van de duinen steêwaart zakte;
Hij is 't die Holland's tuin en taal

Regeert onder zijn gulden vanen,
Die geel en goud gekrulde leeuw, —
Hij schudt zijn volle makke manen,
Zijn blonde voeten in de sneeuw.

Digitized by Google

Vogel! jij zingt in lichte toppen
  En lacht dien witten Winter uit: —
„Daaronder broeien al de knoppen,
  Daaronder zit een groene spruit!"

Maar ook die boven rustig wiegelt,
  Op uitkijk naar den Lentetijd
Den hemel in zijn oogen spiegelt, —
  Raakt eens zijn mooie veeren kwijt!

Wacht niet tot 't loof, waar 't oude dorde,
  Uit alle knoopen openspringt:
Zoek wat zijn wortel is geworden,
  Waar die zijn nieuwe loten dringt!

Strijk met je vlerken langs de aarde,
  Want de oude stam wordt omgekapt,
De grond begint te leven waar de
  Besneeuwde aarde is zwart getrapt.

Vogel! vlieg aan de diepe scheuren
  Voorbij, waaruit een adem stoot
Van gif, — vlieg aan versleten deuren:
  Daarachter ging een makker dood, —

Daarachter leeft wie met zijn have
  En voer en bloed borgt voor jouw zaad, —
Die mensch heeft lang jouw maat begraven
  In 'n bloempot die voor 't venster staat.

Digitized by Google

Geef je in zijn vuile hand gevangen,
Die je alle dag schoon voedsel strooit,
Slorrep de tranen van zijn wangen
En proef het leed waarvan je schooit!

Vouw aan dien vent zijn vingers open
Tot' de' eisch van wat hij zwijgend bad, — —
Laat tegen 't tij het tij oploopen!
Strijk aan den storm je veeren glad!

En klim weer aan de lucht naar boven,
En duik weer in den put terug: —
Zoo stooft de zon de boerenhoven
En rust uit op een wolkenrug!

Over de bergen gaat het waaien,
Over de golven drijft een stuur —
Maar hooger loopt de zon te zaaien,
Dieper groeit in den grond een vuur: —

Als die twee 's avonds samenstooten,
En — blozend bij hun stormig bad —
De dorre hemel raakt verschoten,
De starren-lucht wordt volgespat, — —

Drijf jij dan vogel naar je stammen,
Zwijgend in 't peinzend evenwicht,
En rust er bij de roode vlammen
Die zinken van je aangezicht,

Digitized by Google

Die vallen van je sluike veder; —
Hoor! om je heen ruischt nog de dooi
Van duizend zware droppels neder — — —
Het zwarte bosch staat zonder tooi!

Vogel! hoop op het vroolijk loover!
Ontvang het leven dat je kust —
De dichter zingt je liedje over,
Het liedje van je levenslust!

Digitized by Google

LV.

DE BEESTENBOEL.

Ze jagen je jong!
Die nijd'ge pelikanen
Die levensveteranen
Die wijze wijsgeeren,
Die venijnig probeeren
In je oogen te pikken
En je hart in te slikken,
Die als onstoflijk een stofje
Het donker doolhofje
't Wijsgeerig gemakje
Met 'n kunstig gebakje
Parmantig volkakken,
En 't zieltje dichtplakken
Met zoo 'n spits tierlantijntje
Als een staartje van 'n zwijntje, — —
Dan steken ze hun steile kuif uit den drek, —
Wat een bek!

Ze jagen je jong!
Die doofstomme stakkers
Die gele geldrakkers,
Die vreeselijk gekke laffe
Deftig-halzige giraffen,
Met hun doode oogen
Spoken ze uit hun hooge

Digitized by Google

Kop met twee horentjes,
Twee gouden torentjes, —
Die zit vol met centen
Als een doodskop met krenten — —
Daar komen ze op je aanstappen
Pas op! ze willen je ophappen! —
Maar hun hals glijdt in 't haverbakje,
In 't gulzig geldzakje, — —
O! de gladde goudvliegen ruiken lont —
Dat is stront!

Ze jagen je jong!
Die droevige aapies
Die doodstille knaapies,
Die met treurige oogen
De ellendige logen
Van 't leed niet begrijpen, —
Of die elkaar knijpen
En krijschen in 't kooitje
Om een apennootje, —
Of de wereld negeeren
Zich voor God niet geneeren,
Maar onderwijl hun bescheten
Nakende billen vergeten, —
Of die met een wijs gebaartje
En een heel stil staartje
Ernstig zoeken naar 's levens kruis —
Naar een luis!

Digitized by Google

Ze jagen je jong!
Die geschonden gieren
Die zwijgende dieren,
Die hulpeloos wiegen
Om te gaan vliegen,
Die naar je hart staren
Om op te varen
En 't boven de lage
Aarde te dragen – —
Maar hun arme zieke
Wankele wieken
Stumperen van 't stokje
Naar een vies brokje —
Daar hebben ze een peentje,
Een klein mager beentje,
En heel soms als 't Zondag is —
Dooie visch!

Ze jagen je jong!
Want hun hokken staan open
Ze kunnen nog loopen
En leven en eten
En elkander opvreten; —
Opgezet zijn de meesten
Nog niet van die beesten,
Maar als de boel niet meer kan bijten
Komt ie bij de antikiteiten, —
Wat vroegere restjes

Digitized by Google

Staan daar al op fleschjes,
Doch dit paradijs op sterk water
Verzamelt men later, — —
Dat is voor een wijs diertje
Nou wel geen pleiziertje —
Maar jij komt er bij als: „de wijze aap-mensch —
Homo sapiens"!

Digitized by Google

LVI.

MAART.

Nou is de Winter weggeruimd,
Die aan de aard zat vastgevroren,
Nou is het vuil er afgeschuimd
En komt de bloote grond te voren.

Maart heeft de korst al schoongespoeld
En blaast erop om 't af te drogen; —
Zijn eigen borst is blootgewoeld —
Daar gaat die knaap: — zijn donkre oogen

Als vijvers waar een bloem in drijft,
— Maar waar geen bodem is te schouwen
En 't wijze water doodstil blijft —
Kijken in ledige landouwen,

Hij houdt een dood blad in zijn mond,
En blaast het weg — een vreemden vlinder!
Dan zoekt hij ijvrig aan den grond: —
Hij is de mooie bloemenvinder

Waarnaar de eerste crocus gluurt
En opkijkt uit haar winterdroomen —
Luister! een lijster tureluurt
Al ginder in de hooge boomen!

Digitized by Google

Die heeft het gure tij al lief!
Die roept het licht om mee te spelen:
Wat zou zoo'n looze lentedief
Anders dan zonnestralen stelen?

Daar zijgt de zon in 't waterland
En lacht een rimpling in de sloten, — —
De jonge Maart slaapt aan den kant,
Met de eerste bloem, bij de eerste loten. —
— — — — — — — — — — — — — — —

De schrale aard leek uitgeteerd
En afgeleefd in al haar naden
En zwarte voegen, — zie! nou keert
Haar jeugd uit de geleden schade.

Zij heeft gedragen en gebaard
Al zooveel endelooze malen —
Nou staat haar stil gelaat verklaard
En gaat zij rustig ademhalen.

Zoo'n lieven lach heeft ook een vrouw,
Als ze uit het bleeke bed weer 't leven
Ziet en aanneemt en weer de vouw
Van naar verdriet heeft gladgewreven: —

Als aard en akker draagt ons hoofd
De voren van zijn wil en werken, —
Geen hand die uit die voegen rooft,
Geen wind die ons de diepe merken

Digitized by Google

Van 't leven en het weten neemt! —
— — — — — — — — — — —
Leun gij dan maat op de oude spade!
Zie naar dien gaard en klaren beemd,
En lees de vrucht van al uw daden

En al uw kommer in den lach
Van wat vergaat en wordt geboren:
Uw leven is een dorre dag, —
Hebt gij een dooden schijn verloren —

Zij gij 't die de eerste paaschbloem vindt
Om daar de aard mee af te roomen,
Tot de eerste Mei uw dorstig kind
Over haar bloesems heen ziet komen,

En gij in den gerusten schoot
Van Holland's wei u leit te slapen, — —
Maar 't leven verft uw lijf nog rood!
En roept uw klaren geest te wapen

In 't werktuig dat uw leger teelt,
In 't voorjaar dat uw moed zal dragen,
Uw onder-gang en op-tocht beeldt
In de gedaante van de dagen

Wier ring in u zijn orde herschept —
— — — — — — — — — — —
O! gij gedenk den stillen maaier
Die vroeg genoeg zijn voeten rept —
Zie! zie! daar ginder gaat een zaaier!

Digitized by Google

LVII.

AFSCHEID VAN MIJN OUDE KAMER.

Vriend mijner jeugd! graftombe van de jaren,
Die 'k aan uw bleeke venster stom begroette,
Toeziener van mijn strijd en bittre boete: —
Hier komt het uur om uit uw stof te varen!

Het lust mij niet in de oude smart te wroeten,
Of 't oude boek van nieuws aan door te blaren,
Waar 't ook om hier en daar iets liefs te garen: —
Vaarwel! — Ontvang mijn diepgevoelde groeten!

Zwijgende sombre maat! neem ten beware
Wat zonde en zweet en leed — en lach mag heeten,—
En wil het aan een ander mensch besparen: —

Dat al behoeft de wereld niet te weten,
Geen ander zal het uit uw blik ervaren, —
Vaarwel! — Eenmaal zal ik dat zelf vergeten!

Digitized by Google

LVIII.

MEILIED.

Aan de Belgische partijgenooten.

De Lente, die jonge lichtzinnige meid,
Heeft de eerst-open knoppen gevonden, —
Dat heeft ze direct aan den hemel gezeid,
Die direct om muziek heeft gezonden:
Daar stapt in haar gele japon,
En voortreflijk gedecolleteerd —
Zij die meer zoo'n marsch componeert:
De orkestmeesteresse — de zon!
Zij opent haar nieuw exemplaar,
En roept het orkest bij mekaar!

Het koper voorop, in een halleve maan,
Met bazuin en trompet en trombonne,
Dan het andere tuig — en heel achteraan
Het orgel met de pijpe' in colonne; — —
Een oogenblik is alles stom: —
Mevrouw schudt haar kanten lapellen,
Maar voor ze tot drie gaat tellen
Kijkt zij nog eens achterom —
Daar ziet ze nog juist het gevaar: —
Goddorie de aarde is niet klaar!

Digitized by Google

Het orgel aan 't blaze' of het water inkrijgt,
De trompet geeft een schreeuw — een fatale,
De rest wordt ineens bleek — lacht witjes — en zwijgt,
Als verzonken ze al in de finale, —
Op zijn eentje klaagt een klarinet; —
Maar de zon, die 't stuk had vervaardigd,
Verscheurt het ding diep verontwaardigd,
En verdwijnt in haar kabinet; — —
En beneê ziet de Lente zoo naar: —
De schuld lag voornaamlijk aan haar.

Kameraads! of 't jaren en dagen nog duurt —
Maakt de aarde te voren in orde: —
Ziet! — als overal alles schoon is geschuurd,
Je kindskinderen groot zijn geworden,
Als dan weer de Lente den hemel indraaft
En de schaatrende Mei wordt geboren
En het daverend lied van den toren
Je oud hoofd onder bloemen begraaft — —
Dàn dàn is het oogenblik eindelijk daar: —
Maats! maken wij de aarde vast klaar!

Digitized by Google

LIX.

SPROOKJE.

Als de vogels niet meer praten
En de aarde opengaat
Om de Lente met haar staat
En haar bloemen door te laten,

Als de engels sterren rapen
In de diepe lentelucht,
En een enkle sterre vlucht,
En de menschen alle slapen, —

Dan gaat ook de hemel open: —
In den eersten lentenacht
Komt een lichtekindje zacht
Door de wijde wereld loopen.

En de lichtjes zijn verlegen
En de bloemen gaan op zij
Voor den kleinen eersten Mei —
Sterretje op alle wegen;

Waar zijn lichtje op komt dagen
Gaat een zoete lentegeur
Van de een tot de ander deur,
Waar zijn zieltje gaat te vragen

Digitized by Google

Wordt een arme woning rijk
Bij dat helder oogenlicht,
Met een vriendelijk gezicht
Vraagt het om zijn koninkrijk.

Heeft het aan een hart beluisterd
Dat het op zijn licht betrouwt
En zijn woning verder bouwt,
Heeft een hart hem toegefluisterd

Hoe ze werken, hoe ze winnen
als de wortels in den grond, —
Gaat het in den morgenstond
Weer den hoogen hemel binnen.

Dan ontwaakt de lichte wereld,
Zilver is de wei bevocht
Waar het kind zijn woning zocht,
En de bloemen zijn besterreld, —

Wordt een arme jongen wakker,
Wrijft zijn matte oogen uit,
Luistert naar een ver geluid,
Roept den naasten slaper wakker, —

En de een roept aan den ander,
En zij reike' elkaar de hand —
En de werkers gaan door 't land — —
Werkers roepen luid elkander!

Digitized by Google

Denkend aan den kleinen koning
Halen zij de Meilucht in, —
Keeren t' avond weder in,
Weer te werken voor zijn woning.
— — — — — — — — —
Als je in den avondrook
Van den Meinacht zit te denken,
Zie je dan niet iemand wenken? —
Als je stil bent, zie je 't ook!

Digitized by Google

LX.

LENTE.

De zon is verschenen!
— De aarde straalt —
Zij heeft een verdwenen
Geluk in mijn oogen gehaald.

Ik ben alles vergeten
Wat ik zooeven wist, —
Ach! wat is 't dat we weten?
Wat is 't! wat is 't!

Wat is 't dat we willen
Dan de kranke aarde in 't
Zonlicht te tillen —
Als een arm ziek kind

Digitized by Google

Digitized by Google

INHOUD.

		Blz.
I. HERFST IN STAD.		
I.	Droomen I	9
	„ II	10
II.	Kindje	11
III.	Schemering	12
IV.	Droomer	13
V.	Herfstavond	14
VI.	Herfstnacht	15
VII.	Intocht	16
VIII.	September	17
IX.	Ochtend.	18
X.	Plicht	19
XI.	Herfstregen	20
XII.	Begeerte	21
XIII.	Abeelen.	22
XIV.	De Maan-nacht	23
XV.	Najaarsdroom	24
XVI.	Leekedicht.	25
XVII.	Heimwee	26
XVIII.	Na de bui	27
XIX.	Vertelling	28
XX.	Herdenking	29
XXI.	Na den regen	31
XXII.	Zonnestraal	32
II. HERFST BUITEN.		
XXIII.	Aan de sloot	35
XXIV.	Kerkhof.	36
XXV.	De Wind	37
XXVI.	Vluchteling	40
XXVII.	Herfstmuziek.	41

Digitized by Google

Blz.

XXVIII. Avond 42
XXIX. Verdwaald 43
XXX. Herfstliedje 44
XXXI. De ontmoeting 46
XXXII. De eenzame schoonheid 48
XXXIII. Vergeef mij 50
XXXIV. Een ventje 52

III. UIT DEN DOOL.

XXXV. De gravers 57
XXXVI. Socialisten-marsch 59
XXXVII. Dramatisch fragment 62
XXXVIII. Avond aan stad 64
XXXIX. Mist 67
XL. Chrysanten 69
XLI. De tocht naar de Ster 70
XLII. Kinderrijmpje 72
XLIII. Avond bij Amsterdam 75
XLIV. Aan een partijgenoote 77
XLV. De strijd 78
XLVI. Oudejaarsavond 81
XLVII. Nieuwjaar 84
XLVIII. In de kou 86
XLIX. De dag des oordeels 87
L. In den morgen 90
LI. In den avond 92
LII. Onder de lamp 94
LIII. De vlag 95
LIV. Psyche 97
LV. De beestenboel 101
LVI. Maart 105
LVII. Afscheid van mijn oude kamer 108
LVIII. Meilied 109
LIX. Sprookje 111
LX. Lente 114

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

This book should be returne
the Library on or before the last
stamped below.
A fine of five cents a day is inc
by retaining it beyond the spe
time.
Please return promptly.

Digitized by Google